

בלילה. ודאי צאי והקטיני עצמך,
וכך ראוי לך.

אמר לו אליהו: רבי, אשרי
חלקך, שנסתרות רבונך מאירים
לפניך כאור השמש, ומשום כך,
כל אותם דברי פיך, פלם חקוקים
למעלה, ושמח אני שאני שומע
אותם מפיהך. אשריך בעולם הזה
ואשריך בעולם הבא. הדבר הזה
היה תלוי לפני המלך הקדוש,
שלא התגלה לכל הצבאות
שלמעלה. מי הוא שגלה לו
בפסוק הזה כעת? אתה הוא!
שאשרי חלקך בעולם הזה
ובעולם הבא.

על פי אליהו נגזר, (ש) הגידה לי
שאהבה נפשי. פיון שהיא עולה
למעלה, ונשמטת מתוך
צבאותיה וכל אותם אוכלוסיה,
בסוד של האות י', היא אומרת:
הגידה לי שאהבה נפשי. את
שהיא אהובת נפשי, איכה תרעה,
הואיל ואני נקדה אחת בלי
התפשטות כלל, שהרי אני כלולה
בעצמי, ואיני יכולה ללקט ולתת.
וזה היא אומרת לאהובה, משום
שהיא יושבת מקבצת בעצמה,
בנקדה אחת, והיא רוצה להכניס
אותו לתוכה, כמו שנאמר ובא
אליה מלך גדול, אף על גב שהיא
אות קטנה מפל האותיות.

ועל זה, מיום שנחרב בית
המקדש, נשבע הקדוש ברוך הוא
שלא יפנס אליה למעלה, עד
שיפנסו ישראל למטה, שכתוב
(הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא
בעיר. כתוב כאן בעיר, וכתוב
שם (קהלת ט) עיר קטנה, שהרי
האות י' היא הקטנה מפלן.

שקמה אהיה פעטיה, כלולה
בתוכי, שאין לי התפשטות מפל
הצדדים כלל, משום שהוא נסתר
מפל הצדדים יותר מפל שאר
האותיות.

שלטא בליליא. ודאי פוקי, ואזעירי גרמיה,
והכי אתחזי לך.

אמר ליה אליהו, רבי, זפאה חולקך, דסתרין
דמארך נהירין קמך פנהורא דשמשא.
ובגין כך, כל אינון מילין דפומך, בלהו
חקיקין לעילא. וחדינא דאנא שמענא לון
מפומך. זפאה אנת בהאי עלמא, וזפאה אנת
בעלמא דאתי. מלה דא הוה תליא קמי מלכא
קדישא, דלא אתגלי לכל חיילין דלעילא. מאן
איהו דגלי ליה בהאי קרא השתא, אנת הוא,
דזפאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי.

על פומא דאליהו אתגזר, הגידה לי שאהבה
נפשי, פיון דאיהי סלקת לעילא,
ואשתמיטת מגו חילקא, וכל אינון
אוכלוסיה, ברזא דאת י', איהי אמרת, הגידה
לי שאהבה נפשי, אנת דאיהו רחימא דנפשאי,
איכה תרעה, הואיל ואנא נקודה חדא בלא
פשיטו כלל, דהא אנא כלילא בגרמאי, ולא
יכילנא למלקט ולמיהב.

ודא איהי אמרה לגבי רחימה, בגין דאיהי
יתבא קמוטא בגרמה, בנקודה חדא,
ואיהו בעי לאעלא בגוה. כמה דאת אמר, (קהלת
ט יד) ובא אליה מלך גדול, אף על גב דאיהי
את זעירא, מפל אתוון.

ועל דא, מיומא דאתחריב בי מקדשא, אומי
קודשא בריך הוא, דלא ייעול לגבה
לעילא, עד דייעלון ישראל לתתא. דכתיב (הושע
יא ט) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. פתיב הכא
בעיר, וכתיב התם עיר קטנה. דהא איהי את
י' זעירא מפלהו.

שקמה אהיה פעטיה, כלילא בגואי, דלית לי
פשיטו מפל סטרין כלל. בגין דאיהי
סתימא מפל סטרין יתיר מפל שאר אתוון.

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשטי עצמך בכל הצדדים, ולקטי עדונים וכסופים באותה ההתפשטות. ומהי אותה ההתפשטות? שנעשית כסכה אחת של אותם שומרי עדרי הצאן. וזוהי האות ה'.

וזה הוא צאי לך. לא כתוב צאי, אלא צאי לך, כמו שנאמר (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. שהרי בראשונה לא היית אלא נקדה אחת שחורה, שאין בה מקום אחר, אלא היא נסתרת בתוכה. כעת שעולה והיא מתחברת עם בעלה, הוא אומר לה צאי לך, הרחיבי מקום אהלך, פשטי את עצמך, ואז ורעי את גדיותיך, תוכלי ללקט עדונים וכסופים.

שהרי בשעה שהיא נקדה אחת ועולה למעלה, ואותו הפלך העליון יורד אליה להפגס בה, מכה באותה נקדה, ומתפשט בכל הצדדים, ונעשית אותה הנקדה האות ה', ונשלמת בכל הצדדים ולקטת עדונים וכסופים. אז אומר לה, ורעי את גדיותיך, לכי ותפרנסי את כל אוכלוסיך, קטנים וגדולים. היפה בנשים, נקדה אחת בתוך האותיות, אין יפי לכל האותיות פרט לאות י'. בנקדה הזו מתפגנות כל האותיות, והיא היפה של בלן, ואין אות שהולכת בלי הנקדה הזו. היא בכלן וכלן בה. והיא יפה והיפי של הפל, שהרי ממקום נסתר עליון היא באה, ראש לכל הדרגות העליונות, ובה הוא הראש לכל הדרגות התחתונות שלמטה. משום כך היפה בנשים, היפי של הכל.

ועוד היפה בנשים, פתוב בנשים, באותן האותיות שהן נקבות. ומה הוא? האות ה'. שהרי אז היא ההתפשטות והיפי של הפל,

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשטי גרמיהך בכל סטריין, ולקטי עדונים וכיסופין, בהוא פשיטו. ומאי איהו ההוא פשיטו. דאתעביד כחד ספה דאינון נטורי עדרי דענא. ודא איהו את ה'.

ודא איהו צאי לך. צאי לא כתיב, אלא צאי לך, כמה דאת אמר (ישעיה נד ב) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. דהא בקדמיתא לא הוית אלא נקודה חדא שחורה, דלית בה אתר אחרא, אלא איהי סתימא בגווה, השתא דסלקא ואיהי מתחברא בבעלה, איהו אמר לה, צאי לך. הרחיבי מקום אהלך, פשטי גרמיהך, וכדין ורעי את גדיותיך, תוכלי למלקט עדונים וכיסופין.

דהא בשעתא דאיהי נקודה חדא, וסלקא לעילא, וההוא מלפא עילאה נחית לגבה למיעל בה, בטש בההוא נקודה, ואתפשט בכל סטריין, ואתעביד ההוא נקודה את ה', ואשתלימת מפל סטריין, ולקטא עדונים וכיסופין. כדין אמר לה, ורעי את גדיותיך, ויהוי זן ומפרנס לכל אוכלוסיך, זעירין ורבבין.

היפה בנשים, נקודה חדא גו אתוון, לית שפירו לכל אתוון בר את י'. בנקודה דא מתתקנן כל אתוון, ואיהי שפירא דכלהו, ולית את דאזיל בלא נקודה דא. היא בכלהו, וכלהו בה. והיא יפה ושפירו דכולא, דהא מאתר סתימא עילאה קא אתת, ריש כל דרגין עילאין. ובה איהו ריש כל דרגין תתאין דלתתא. בגין כך היפה בנשים, שפירו דכלא. ותו היפה בנשים, פתיב בנשים, באינון אתוון דאינון נוקבי. ומאי איהו. את ה'. דהא כדין איהי פשיטו, ושפירו דכולא, למרעי,

לרעות ולחלק חלקים לכל האוכלוסים העליונים שלה. ועל זה, צאי לך מן הסתר הזה, שאף כללה ונסתרת בתוכך. לך, לעצמך ולתועלתך. והכל הוא בסוד האותיות.

בתוב (תהלים מז) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. שהרי בשעה שאותו המלך הגדול בא אליה, ומושף אותה למעלה להכנס בה, ומכה בה באותה הנקדה. פיון שמכה באותה נקדה, מתפשטת ונפתחת לכל הצדדים, ונעשית האות ה', פתח של ההיכלות לכל צד, להכניס אותו מלך גדול, ואז אלהים בארמנותיה, באותם פתיחת ההיכלות, באות ה' הוא נודע.

אותו אלהים חיים נוטל אותו השם לזון ולחלק חלקים לכל, ואז נודע למשגב, להיות משגב לתחתונים, ולהריק ברכות לכל, כמו שלמעלה.

בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עלו כל דברי העולם, וכל הדרגות העליונות והתחתונות כלן במחשבה. למה נקראת מחשבה? אלא זוהי נקדה אחת נסתרת, שעומדת במחשבה. שהרי נקדה אחת לא ידוע לאיזה מקום מתפשטת, ומה יהיה ממנה, ולאיזה מקום יסטה הדרך. והנקדה הזו היא הראש של כל הרצונות וכל מחשבות העולם.

והיה הכל נסתר בתוכה, ולא נודע, עד שהתפשטה המחשבה הזו, ונעשתה התפשטות אחת, לצד זה ולצד זה. פיון שהנקדה הזו התפשטה בהתפשטות הזו, התגלה יותר כל מה שהיה נסתר. לא שהתגלה לדעת, אלא התגלה אותו הסתר לאיזה מקום סוטה הדרך. ויוצא מסוד המחשבה,

ולמפלגא חולקין לכל אוכלוסין עילאין די'לה. ועל דא, צאי לך מהאי סתימו, דאת כלילא וסתימא בגי'ו'ך. לך, לגרמך ולתועלתך. וכולא ברזא דאתון איהו.

בתיב, (תהלים מז ד) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. דהא בשעתא דההוא מלך גדול אתי לגבה, ואמשיך לה לעילא למיעל בה, ובטש בה בההוא נקודה. פיון דבטש בההוא נקודה, אתפשטת ואתפתחת לכל סט'ין, ואתעבידת את ה', פתחא דהכלין לכל סטר, למיעל ההוא מלך גדול, וכדין אלהים בארמנותיה באינון פתיחו דהיכלין, באת ה' אשתמודע.

ההוא אלהים חיים, נטלא ההוא שמא, למיזן ולמפלגא חולקין לכולא. וכדין נודע למשגב, למהוי משגב לתתאי, ולארקא ברכאן לכולא, כגוונא דלעילא.

בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליקו כל מלין (דף פו ע"ב) דעלמא, וכל דרגין עילאין ותתאין, כלהו במחשבה. אמאי אקרי מחשבה. אלא דא איהי נקודה חדא סתימא, דקיימא במחשבה. דהא נקודה חדא, לא אתידע לאן אתר אתפשטת, ומה יהוי מינה, ולאן אתר יסטי אורחא. ונקודה דא, איהי רישא דכל רעותין וכל מחשבין דעלמא.

והנה פלא סתים בגי'ו'ה, ולא אתידע, עד דאתפשט האי מחשבה, ואתעביד חד פשיטו, לסטרא דא ולסטרא דא. פיון דהאי נקודה אתפשט בהאי פשיטו, אתגלי יתיר כל מה דהנה סתים.

לא דאתגלי למנדע, אלא אתגלי ההוא סתימו, לאן אתר סטי אורחא. ונפקא מרזא